

[Hartvig Frisch.]

Propaganda. Der overlades f. Eks. indenfor Radiofonien Plads til Kirken, og jeg ser ikke rettere end, at det, der foregaa der, er en Propaganda — og det er der ikke noget mærkeligt ved, det er ikke noget at gøre Ophævelser over —, men saa synes jeg ogsaa, man maa sige, at andre Opfattelser her i Landet lige saa vel maa have Lov til at gøre sig gældende. Man kan ikke, hvis man skal være ligelig og alsidig, saaledes som jeg synes Loven af 1926 paabyder, lukke Øjnene for, at anden Art af Propaganda ogsaa maa være berettiget til at faa Plads indenfor Radiofonien, og det kan særdeles vel finde Sted indenfor en Radiofoni, der er ledet af Staten, for det drejer sig blot om, at Ledelsen er sig klart bevidst, efter hvilke Principper den rette Udførelse af denne Opgave maa foregaa.

Ved Formuleringen af § 1 og § 5 synes jeg ogsaa, man har været noget uheldig med det, som kaldes Sammenslutninger af kulturelle Organisationer, for det fremgaa jo af § 1, at det kan være forskellige Sammenslutninger, hvorimod man ser af § 5, at der aabenbart regnes med en enkelt Sammenslutning, altsaa een større Organisation, og det er denne Organisation, der skal kunne overtage en helt ny Station og i Virkeligheden drive den, men saa er altsaa Formuleringen af den første Paragraf uheldig. Man har aabenbart noget ganske bestemt i Kikkerten; der er noget, man egentlig tænker sig skal etableres, som man ikke tydeligt vil sige i Lovforslaget, men som kommer indirekte frem i § 5. Der kommer ogsaa den underlige Stilling til Staten frem, som Retsstatspartiet ustandselig kommer til at tage, fordi det nu alligevel ikke kan undvære Staten; hvor meget det end vil forsøge paa at drive sit Standpunkt igennem konsekvent, dukker Staten frem ved forskellige Lejligheder og ogsaa her i Paragraffen, men blot paa en ugennemtænkt Maade. Der skal være en Repræsentant for Staten, som skal øve Kontrol; han skal endda honorarlønnes af Staten og for saa vidt fuldkommen være Statens Mand, men der staar alligevel i § 5, hvor der er Tale om denne Sammenslutning, som aabenbart er een stor Organisation:

„...i hvilket Tilfælde den i § 2 valgte Repræsentant er berettiget til, som Medlem af den paagældende Organisations Styrelse, at øve den fornødne Kontrol“.

Det kan virkelig ikke godt forstaas anderledes end, at nu skal denne Statens Repræsentant — for det var den Repræsentant, der var Tale om i § 2 —

„som Medlem af den paagældende Organisations Styrelse“

øve Kontrol. Jeg synes, det er meget uheldigt, at man saadan vil prøve paa at udviske, at vedkommende er Repræsentant for Staten, for saa kan det dog ikke være som Medlem af den paagældende Organisations Styrelse, han skal øve Kontrol, det maa da virkelig være som Repræsentant for Staten. Men ved denne Formulering har man ligesom villet give det Indtryk, at der skal være fuld Frihed, medens man samtidig ved at forlange en Repræsentant forlanger en Kontrol. Jeg synes, det er uhyre berettiget, at man forlanger Kontrol, for efter hele mit Syn kan der daarlige tænkes noget, der bedre egner sig for Samfundsdrift end netop Radiofonien, men saa bliver Lovforslaget virkelig, som det her er formuleret, saa ugennemtænkt, at jeg godt forstaar, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne maatte give en vis Undskyldning og sige; at man ønskede ikke, at Kritikken skulde blive for skarp, for man havde i og for sig ikke tænkt, at det skulde være den endelige Ordning.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Censur, bringer Lovforslaget heller ikke noget afgørende, noget, som vil bringe en Løsning med Hensyn til denne Side af Sagen. Man siger i § 2, at der skal sørges for, at der ikke udsendes noget, der er af „landsskadeligt eller uæstetisk Indhold“, og det gentages ogsaa senere i § 4, at de paagældende Udsendelser ikke maa være af landsskadelig eller uæstetisk Art; det vil sige, at i Virkeligheden sikrer man sig en Censur, og det er der heller ikke noget at sige til. Ved alle Drøftelser af dette Spørgsmaal er alle, som har med det at gøre, og som har nogen Indsigt i det, enige om, at selvfølgelig maa der være en Kvalitetscensur af Udsendelserne, fordi man maa sikre Lytterne, at de ikke bliver udsat for ligefremt at faa noget slet, noget, der ikke kan forsvares fra et ganske simpelt Kvalitetssynspunkt. Men saa vil det sige, at Lovforslaget her ikke byder paa noget virkelig nyt paa dette Omraade, der er ikke naaet nogen Løsning, man er ikke kommet længere, Statens Repræsentant kommer alligevel til at indtage den samme Stilling, som vi nu maa sige, at den af Staten nedsatte Radioledelse indtager. For saa vidt vil vi altsaa i Virkeligheden være lige vidt; man kunde have ønsket, at Retsstatspartiet som det Frihedsparti, det vil give sig ud for at være, havde sørgt for, at dette Punkt var blevet ganske klart.

Naar det i en senere Paragraf foreslaas, at Udgifterne skal afholdes af de paagældende Foreninger selv, anerkender man